

Cada dia mirem el món per explicar-te què passa al nostre país. Junts podem fer un diari molt més gran i potent.

Fes-te'n
subscriber

23 · 05 · 2016 VilaWeb TV Apps Xats In English La Botiga Iníci sessió Subscriu-te

VilaWeb

M'agrada 127 mil

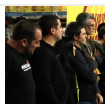
Fes-te subscriber de VilaWeb!

País **Opinió** Món Societat Cultura Economia Ciència Locals Blocs Publicacions ACN

Anàlisi Cartes Creuades Closcadellettra Correu dels lectors Editorial Mail Obert Missatges directes **Opinió contundent**

Vacances lingüístiques

Moltes CUP, dos projectes: processisme estàtic o bé ruptura?

Assaltar el cel mentre ballem

OPINIÓ

Olga Xirinacs, des de l'altra punta de l'arc iris

«Per celebrar els vuitanta anys com cal, Olga Xirinacs ha volgut oferir als seus lectors un regal a l'altura de la commemoració»

Per: Joan Josep Isern

22.05.2016 22:00

Sense anuncis

Favorit

El dia 11 de maig l'escriptora tarragonina Olga Xirinacs va complir vuitanta anys. Afortunadament, un aniversari rellevant com aquest no ha passat desapercbut del diguem-ne 'món oficial', i en tenim una bona prova en el fet que ella va ser l'autora triada per la Institució de les Lletres Catalanes perquè escrivís el poema commemoratiu del Dia Mundial de la Poesia d'enguany.

Com no podia ser altrament, la societat tarragonina també s'ha abocat a la celebració de l'aniversari. Des de l'ajuntament de la ciutat fins a la Universitat Rovira i Virgili, passant per biblioteques, museus i entitats culturals diverses, aquestes darreres setmanes tothom ha volgut demostrar el seu respecte i estimació per aquesta escriptora d'extensa bibliografia. Un sentiment incrementat encara més pel fet que l'any passat va superar amb èxit una greu dolència.

Un regal d'aniversari per als lectors

Per celebrar l'aniversari com cal, Olga Xirinacs, dona sensible que coneix el valor dels detalls i de les coses ben fetes, ha volgut oferir als seus lectors un regal a

Últimes notícies

Beatriz Garrote: 'No hem lluitat nou anys per tornar a sentir aquestes mentides a la cara'

El Barça guanya una Copa èpica

Mediaset, responsable de la realització de televisió que ha amagat les estelades i els afeccionats del Barça

Ignacio Blanco i Adolf Beltran presenten els seus llibres dividres a l'Espai VilaWeb

BonPort presenta 'L'elefant lingüístic', sobre l'estatus del català a Catalunya independent

Alcaraz, Mateu i Romeva protagonitzen una cimera per la transparència

Vacances lingüístiques

Un nét de Joan Miró ven 28 obres del pintor per ajudar els refugiats

Torna el referèndum?

l'altura de la commemoració. Per això ha confiat en els bons oficis de la gent d'Editorial Meteora per publicar *La crisi dels vuitanta*, un llibre breu però intens, sincer i profundament personal, que m'atreveria a afirmar que no li deu haver estat gaire fàcil d'escriure.

Amb una preciosa fotografia de la nena Judy Garland, d'*El màgic d'Oz* donant-nos la benvinguda des de la coberta, *La crisi dels vuitanta* ens obre la porta a vint-i-set textos breus –el llibre passa amb prou feines de les seixanta pàgines– en què Olga Xirinacs, tot parlant de cinema, música i literatura, les seves tres grans passions, ens ofereix un seguit d'emocionants reflexions sobre la vellesa i els estralls del pas del temps.

Les angúnies del dolor, la decadència física o l'espera d'un diagnòstic incert és el material que inspira bona part dels textos que Olga Xirinacs presenta a *La crisi dels vuitanta*. Penso, per exemple, en '¿l aquest és el món que ha fet Déu?', un títol manllevat de Castelaó que li ve com l'anell al dit per parlar del transcendent: 'He volgut tantes vegades sortir del món... i en els moments que m'ho plantejo veig que he necessitat un interlocutor. És a dir, l'he trobat dins meu i no sé qui és.' Una reflexió que, poc més endavant, rebla de manera contundent: 'Deu ser perquè no tinc la gosadia de manar dins meu, i llavors, en comptes de manar, demano.'

En l'apunt següent, titulat 'Spleen', l'autora evoca, sorprenentment, aquell grup de poetes joves denominats 'els imparables': 'Quan escric aquestes línies bufa un mestral fort i sostingut que, no sé per quin motiu, o potser sí, em recorda "els imparables". ¿Què se n'ha fet, dels imparables? Amb quina alegria aquells xicotets es presentaven plegats pels diaris; eren una força de la poesia cuirassada com un carro de combat...' L'evocació, però, canvia de to quan contrasta amb la seva situació personal la joventut dels poetes reconeguts per la fama: 'La reflexió a la frontera dels vuitanta em produeix una tristesa vital. Hauria de pesar més l'alegria de l'obra editada i els notabilíssims premis obtinguts. I així és, ho reconec agraïda, però em falta el diàleg. Algú que em miri i em digui: "Olga, vine, a tu també et volem..."'

El costums i les forces que es perden

També hi ha un espai, a *La crisi dels vuitanta*, per deplorar la pèrdua de molts dels costums que fins fa poc eren 'de tota la vida'. Com el de felicitar les persones el dia del seu sant. Un costum que ella encara manté, però per escrit: 'De manera que entro als vuitanta amb el convenciment que sóc l'última persona que envio postals i que poso segells en una correspondència privada.'

La vellesa, tot i viure-la en companyia de la persona estimada, sempre és 'una experiència desastrosa', escriu en un text titulat significativament 'Rebuig' que parla de la dependència dels altres i de la pèrdua d'autonomia. Un apunt implacable que conclou amb un fragment de l'Evangeli de Joan: 'Us dic una veritat: quan éreu més joves vosaltres mateixos us ajustàveu els vestits i anàveu on volíeu. Però quan arribeu a vells, parareu les mans, un altre us vestirà i us portarà allà on no us agradi.' Un concepte, aquest de ser portats on no volem, que trobarem repetit més endavant.

Com he dit més amunt, *La crisi dels vuitanta* comença amb una imatge de Judy Garland a la qual va dedicat 'Over the rainbow', el primer text del llibre: '¿Realment Judy vol anar a l'altra banda de l'arc iris? ¿O es vol quedar al teatre com en un paradís infinit? No hi ha res infinit, Judy, enlloc. Però tu vols aconseguir l'impossible.' I just a l'altra banda del llibre, al final de l'arc, al paràgraf que tanca la corpredora simfonia que ens ha ofert Olga Xirinacs, trobem una crua descripció del paisatge que l'autora sap que l'espera: 'He tingut temps per saber que la dalla es mouria un moment o altre, perquè la collita no es podia deixar perdre. Sóc el camp de blat i el meu cos pesa, ja no és una tija valenta que desafia el vent. Cal que em recullin, i que

sigui ben aviat, ben esmolat el tall.'

Un llibre que commou

El Sant Jordi passat arribava a les llibreries un complement molt adequat al llibre d'Olga Xirinacs. Em refereixo a *La vella capitana*, un recull de reflexions de Josep M. Espinàs –un altre veterà: al març complirà noranta anys– a cavall de la vida i, sobretot, de la mort. Dos llibres breus i carregats d'experiència que he llegit amb gran interès i que no cal dir que recomano. Ara, si el de l'Espinàs m'ha agradat, he de dir que el de l'escriptora tarragonina m'ha fet arribat una mica més enllà: m'ha commogut.

Olga Xirinacs

(Aquest article que llegiu es publica gràcies als subscriptors voluntaris, que amb el seu suport econòmic i periodístic són la clau perquè VilaWeb us arribi cada dia. Si podeu contribuir amb una petita quota a fer de VilaWeb un mitjà encara més independent i de més qualitat, us demanem que us apunteu en aquesta [pàgina](#).)

 Comparteix a Facebook

 Comparteix a Twitter

Rep les notícies de VilaWeb al teu correu

Subscriure'm

Comentaris dels lectors sobre aquesta notícia.

Us pot interessar

#40anysBressola: 'Esperi que d'aquí a quaranta anys no necessitem la Bressola perquè la llengua catalana haurà tornat a la